

Amióta az eszemet tudom, mindig gyerekekkel akartam foglalkozni.

A tanítóképző főiskola elvégzése után lakóhelyemen, Kisapostagon, kezdtem el dolgozni. Első osztályosaim lettek, s egy olyan módszerrel kezdtem el tanítani, ami kétnaponta hatosával tanítja a betűket. Szívem-lelkem beleadva dolgoztam és nem értettem miért kínlódnak a gyerekek, miért megy nagyon nehezen az olvasás. Mivel úgy éreztem, hogy mindent megtettem, ami tőlem telt nagyon bosszantott a kudarc és elkezdtem utána járni, hogy mégis mi lehet a gond. Így jutottam el 1996 őszén Budapestre a Meixner - tanfolyamra. Ez volt az a tanfolyam, ami meghatározta a további életem. Megadatott az a hihetetlen élmény, hogy Ildikó néni tanítványa lehettem. Akkor még nem győzte le őt a betegsége, nagyon sok órát vállalt a képzésben. Ildikó néni személyisége, egyénisége, a szakma és a tanítványok iránti hihetetlen szeretete indította el a fejlesztőpedagógia illetve a gyógypedagógussá válás útján. A tanfolyam elvégzése után más szemmel kezdtem el nézni a gyerekeket, a tanítási módszereket, a tankönyveket az egész oktatási rendszert. Akkor már biztosan tudtam, hogy engem a fejlesztőpedagógia vonz a leginkább. A nyelv- és beszédfejlesztő oklevél megszerzése után a tanítói állásom mellett, munkahelyemen fejlesztő órákat is tartottam az iskolába járó gyermekeknek, valamint a leendő elsősöknek képességfejlesztő „iskolába csalogató” foglalkozásokat is. Egy idő után azonban rájöttem, hogy én már nem szeretnék iskolában tanítani. Nem a tanítással volt a problémám. Tanítani nagyon szerettem és abban az időben éreztem azt, hogy jó tanítónő vagyok. Végre tudatos lettem és tudtam, hogyan kapcsolódnak össze a folyamatok, hogyan épülnek egymásra, mit miért csinálok. Ugyanakkor láttam azt is, hogy rettenetesen rossz az oktatási rendszer. Azt láttam nap, mint nap, hogy a gyerekeknek teljesen értelmetlen dolgokat próbálok megtanítani, olyanokat, amik nem érdeklik őket, életkori sajátosságaikból adódóan nem érthető számukra. Rossz volt azt látni, hogy azok a gyerekek, akiket ismertem óvodás koruktól kezdve és tudtam, hogy mennyire várják az iskolát, hogyan vesztik el a lelkesedésüket, hogyan válnak fásulttá egy idő után.

2006 óta logopédusként dolgozom és még mindig a munkám az életem. Szívesen segítek ötleteimmel, szakmai tapasztalataimmal a hozzám fordulóknak.

